

„Nej, han er saamænd Ungkarl endnu. Han var nok forlovet med en Kusine, som døde to Maaneder før Brylluppet. Forresten skal Pastor Gaardbo være en Nevø af Enslev.“

„Af Enslev?“ sagde Fru Bertha. „Det kan vist ikke være rigtigt. Det har Enslev aldrig talt om. Pastor Gaardbo nævnede jo heller ikke noget.“

„Jeg veed kun, hvad der er bleven sagt. Hans Far skal have været Degn paa Landet et Sted ved Kolding, tror jeg. Du kunde vist ogsaa nok høre paa hans Udtale, at han er fra Jylland. Og han ligner jo ogsaa nok saa meget en Skolelærer som en Præst. Han skulde klæde sig lidt ordenlig.“

Jyttes Tanker gik stadig paa Lur omkring Fru Vilhelmine. Der var en Tid, da hun havde ventet sig en Del af denne „Svigerinde“ — som hun kaldte hende. Fru Vilhelmines slanke Skikkelse med den fornemme Holdning havde hun kendt fra Gaden i mange Aar, og den syntes hende at love saa meget. At hun var en Datter af „Kaffe-Søholm“, vidste hun ikke dengang. Nu havde hun længst forstaaet, at Vilhelmine temmelig koldsindigt havde giftet sig med hendes Fætter for at komme ind i en anset Familje og blive Jægermesterinde.

„Stakkels John!“ — tænkte hun. „Med alle sine Latterligheder er han dog for god til den klamme Snog!“

Nogle hæslige Fløjtetoner, der lød ud til dem gennem et aabenstaaende Vindu, fik hende til at fare sammen.

„Hvad er dog det? Hvem spiller Fløjte her?“

„Det er Tante. Hun har læst i et af sine Sundhedsblade, at Fløjtespil skal være godt for Fordøjelsen, og nu øver hun sig en halv Time efter hvert Maaltid. Det er rædsomt at høre paa; men naar hun tror, det kan hjælpe hende, maa man jo finde sig i det.“

I dette Øjeblik hørtes Jægermesterens besynderlige Drengestemme inde i Stuerne. Han gav en af Pigerne Besked angaaende et Telegram, han ventede.

„Bring mig det straks, naar det kommer!“

I det samme traadte han ud paa Verandatrappen: en lille kort-halset Mand i et lysegraat Jakkesæt, en korpulent Udgave af